Ч. 191 (11.159). Львів, неділя 28. серпня 1927. Opłata pocztowa zapłacona ryczałtem. Рік XLV

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло", Львів. Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Два фронти.

Львів, 27 серпня 1927.

Радянська влада може похвалитися новим успіхом. Саме тоді, коли на заході виринають все нові думки в справі антирадянського фронту, у нутрі СРСР зазначуються консолідаційні змагання. Ізоляційна офензива Англії у відношенні до СРСР не вгаває, викликуючи співзвучні відгомони на европейському континенті. В першу чергу заходи Англії звернені на те, щоби до протирадянського фронту приєднати Німеччину. Без Німеччини окруження СРСР не буде ані повне, ні не матиме виглядів завершитися бажаним успіхом.

Англійська офензива не лишилася без наслідків. На підкладі відношення до СРСР відкрито вже розкололася німецька політична думка. Крайні націоналісти і консерватисти, які довго з ненависти до західних побідників проявляли залицянки не лише до СРСР, але й до комуністів, тепер явно й активно змінили фронт. Поїздка ґр. Вестарпа до Льондону і шукання звязків з англійськими урядовими колами для розбудови протирадянського фронту вказують на роздвоєння німецької політичної думки. Одночасно відомий промисловець і автор франко-німецького сталевого союзу А. Рехберґ виступив на сторінках преси з готовим пляном свого помершого приятеля ген. Гофмана (співтворця берестейського трактату) на тему хрестоносного походу проти російського комунізму. Він пропонує висилку до СРСР „карної експедиції", на яку зложились би Німеччина, Франція й Англія (дві перші далиб по 200 тисяч вояків, а Англія 100.00). Завданням цеї німецько-франко-англійської армії булоб покінчити з радянською владою, зліквідувати російський комунізм і — розуміється — повернути Радянський Союз в кольонію західно-европейського капіталу. Кошти хрестоносної виправи покрилиб російські ліси. Одночасно з метою пробити битий шлях до богацтв европейського Сходу заінтересовані держави випустилиб залізничу позичку для впорядкування російської комунікації. Рехберґівський плян не приняв ще наскрізь конкретних форм, але всетаки він є одним з показчиків зростаючих настроїв в західній Европі. Капіталістичний світ не може на довшу мету обходитися без російських сирівців і російських ринків збуту, а тому продумує над способами ліквідації пануючого комунізму, який — очевидно — вважається занадто довгим революційним інтермеццом.

В підготовці до будови і звязання в одну цілість вже зарисованого протирадянського фронту не лишається позаду і такий авторітет, як марш. Фош.

„Росія є як дім, який збудовано на багні — каже він. — Маємо край, який духово не настроєний ані зовсім західно, ані зовсім східно, — край з населенням, що єднає славянську тугу за волею і за революціями з перфідним монголом і варварством татарів; при тому панує там тиранія меншости, яка нищить всі ті удаджения, які ми вважаємо конечними; нова релігія чи доктрина погрожує знищити наші західні форми істнування, якщо не обєднаємося, щоби їх наступові протиставити „спільний фронт".

При тому Фош виключує якунебудь російську поміч в боротьбі з комунізмом, виключує якогонебудь Вранґля, кадетів чи есерів. Це завдання повинно припасти Англії і Франції з допомогою Німеччини. Повинен повстати спільний фронт західної Европи проти Москви.

Таким чином погляди і пляни Фоша не відбігають від плянів Рехберґа чи Вестарпа. Ріжниця між ними тільки та, що коли позитивні німці вже конкретизують плян французи тримаються тільки загальних рямок.

Ворожнеча між двома світами: **с х і д н и м і з а х і д н и м**, між двома господарськими системами наростає все більше і виявляє нахил до конкретизації. Чуткі комуністичні провідники відчувають положення і тому заздалегідь підготовлюються до зустрічі грядучих подій. „Алярми Москви" не є зовсім такі безпідставні, як це намагається представити польська преса. Вони мають свою основу в настроях і наглядних явищах західної Европи. Завданням кремлівських володарів тільки відсунути момент неминучої зустрічі, щоби основніше підготовитися до неї. Покищо рад. диплькоматії з меншим або більшим успіхом удається грати на струнах розбіжностей між поодинокими капіталістичними державами. Саме тоді, коли після зірвання анґльо-радянських торговельних і дипльоматичних взаємин, виразно зазначилася ізоляція СРСР більшовики заключили нафтовий договір з Америкою. Одночасно приспішено проводять вони організацію й активізацію робітництва у всьому світі. Траґічна справа Сакко і Ванзетті дала нагоду комінтернові настроїти робітництво і поступові кола проти буржуазної справедливости, проти буржуазії взагалі.

Однак створення **зовнішнього** фронту не все відбувається по лінії бажань Москви. Тут приходиться переборювати занадто великі перепони. До тогож і противник розпоряджає занадто великими засобами не лише оборони, але й наступу. Не вважаючи на деякі успіхи більшовиків на европейському, а то й світовому терені, не вважаючи на розбіжности між капіталістичними державами та їх інтересами, світова буржуазія всетаки консолідується і затискає залізний кулак, готовлячись до удару проти СРСР.

Зате більші успіхи виявили в останньому часі більшовики у **внутрішній** політиці. Маємо на увазі два факти, які можемо назвати навіть несподіванками. Є це стримана капітуляція комуністичної опозиції (Троцького-Зіновєва) і беззастережне признання радянської влади російською синодальною тзв. тихонівською церквою. В часі, коли комуністична опозиція просто на ножі йшла проти правлячої групи (сталінівців), коли здавалось, що вона палить за собою всі мости, щоби неможливим зробити собі відворот, — саме тоді той відворот прийшов і то зовсім несподівано. Опозиція не скапітулювала зовсім, не взяла назад усіх своїх тез, не піддалася на ласку і неласку; вона лише перед небезпекою, яка погрожує СРСР з боку капіталістичного світа, притихла, відкладаючи свої порахунки на кращі часи. Тому „капітуляцію" комуністичної опозиції треба вважати покищо половинчастою. Одначе ухилення рішучої і завзятої боротьби в комуністичному світі, боротьби, що вводила замішання і розклад не лише на терені СРСР, але і в комуністичних партіях усього світа треба вважати позитивним досягненням комунізму та зміцненням його оборонних і офензивних позицій.

Не меншим, а може навіть ще більшим досягненням, коли мати на увазі масу, є признання радянської влади російською православною церквою, бо тим чином радянська влада здобула моральну санкцію від найбільшого, найзавзятішого і найнебезпечнішого свого противника. Признання радянської влади російською православною церквою змішнює внутрішній фронт СРСР, звязує віруючі маси з „антихристською" владою, а одночасно вибиває з рук російській політичній еміґрації один з найважніших атутів і позбавляє її у великій мірі сподіваної опори.

Pro publico bono.

В справі Академічного Дому.

II.

(Докінчення.)

2. В дальшому не можу не спростувати дечого, що написав проф. Студинський у своїх статтях. Там між іншим написано: „Був тоді час ферій. Передусім рішився я подбати про гроші на інвентар. В тій цілі запросив я студ. Дмитра Ерстенюка й урядовця Тов. ім. Шевченка п. Гр. Дмитрова і в трійку перевели ми всі формальности, потрібні для переведення збірки" Проф. Студинський тут трохи призабув, як воно в дійсности було. А було так: Ще за часів істнування УВШ. українське студенство, зорганізоване в Профорусі (Професійний Союз Українського Студенства), ходило, не памятаю вже скільки разів, до виділу Наук. Т-ва з домаганням, щоби він відібрав Академ. Дім від СС. Василіянок та передав студентам. Справа посувалася поволи вперед, але студенство не переставало зі свойого боку урґувати. Колиж СС. Василіянки скінчили будову свойого будинку на ґімназію й обіцяли в часі вакацій 1926 р. віддати Акад. Дім, тоді в „Студенській Громаді" створено заздалегідь комісію для справ Акад. Дому (доказ: протоколи С. Г.), зложену з трьох членів виділу: Володимира Гупала, Володимира Левицького й Осипа Боднаровича. Ця комісія так довго находила Науков. Т-во, аж воно вкінці виделеґувало трьох членів свойого виділу, а саме: д-ра Бурачинського, інж. Мудрака і проф. Тершаківця на переговори зі студентами. Ці переговори чи конференція відбулися дня 10. червня 1926 р. в домі інж. Мудрака, а вислідом були такі постанови: 1. Особи, які є присутні, уважати за завязок комітету Акад. Дому, який треба поширити через запрошення до нього визначних громадян і проф. Студинського як голову Наук. Т-ва. 2. Призбирати потрібні фонди на влаштування Акад. Дому. 3. Видати з відповідним покликом відозву до громадянства. Це все, розуміється, виконано. Я особисто склав відозву, що була поміщена в часописах, помістив у „Новому Часі" три статті в тій справі і почав поміщати виказ зібраних датків на ліжка. Після того, виїзджаючи на відпустку, я передав усі аґенди тов. Ерстенюкові як членові виділу „Студ. Громади" і її платному урядовцеві на час ферій. Він мав доручення вести ці справи дальше. Тому він пішов до проф. Студинського, а не тому, що проф. Студинський — як помилково пише — його запросив. Особа п. Дмитрова тут ні при чому.

3. Проф. Студинський пише й таке: „Кинув я також клич, щоби заможніші громадяни зложили по 50 зол. на сто ліжок..." Знову мала помилка. Цей клич, що мав великий успіх, кинув дня 10. червня 1926 р. в домі інж. Мудрака таки — здається — сам інж. Мудрак, а якийсь свояк (не памятаю назвиська) чи знайомий п. інж. Мудрака зараз таки деклярував від себе 50 зол. Тоді проф. Студинського зовсім не було, а про той клич він щойно довідався. Якже міг його кинути?

4. Пише проф. Студинський, що „особисто був тричі у львівському воєвідстві і стількиж разів у львівській дирекції поліції, писав особисто листи до воєводи в Станиславові де-Льоша і т. д. Так! Але чому не напише проф. Студинський, що тов. Ерстенюк цілі два тижні день у день ходив до нього і вічно нагадував, що треба зробити, і що фактично через те відтягання дозвіл на збірку прийшов за пізно.

5. Неточні дані проф. Студинського і про склад комітету, але не диво, бо проф. Студинський пише з памяти, яка не все дописує, а я послугуюся протоколами комітету як бувший його секретар. Та це маловажне. Важніше ось що (читаємо в статті): „Молодь мала велику автономію. Вона поручала кандидатів до приняття й ані одного з них їй не накинено, хоча в однім випадку були ріжниці поглядів. Мав я тоді між молодю багато прихильників. Студенти приходили до мене з довірям у ріжних справах, головно, щоби могли вписатися на університет..." Тут багато неточностей. Перш усього ті ославлені „протекції" мали місце рік передтим, отже в 1925 р. Знаю це, бо тоді і я — бюся в цій хвилині в груди — скористав з одної. Друга справа: Автономія молоді. Так, не поминено ані одного мешканця проти волі Студ. Громади. Але так воно й повинно бути. В Акад. Домі можуть мешкати тільки ті, яких поручать студ. організації. І саме тому, що я завсіди обстоював той погляд, ми розійшлися з проф. Студинським, який був іншої думки. Наведу конкретний випадок. На загальн. зборах Студ. Громади заявив один член прилюдно і голосно, що йому Студ. Громада непотрібна, бо його інтересів боронить краще жидівська організація „Жице". Витягаючи з цього консеквенції, виділ Студ. Громади виключив згаданого осібняка з членів Т-ва і через своїх представників зажадав від комітету Акад. Дому, щоби позбавити його мешкання в Акад. Домі. Комітет ухвалив таку постанову в присутности проф. Студинського. Але потім проф. Студинський позволив на власну руку тому осібнякові мешкати в Акад. Домі. Не помагали протести Студ. Гр. А коли одного разу доходило до того, що може перейти постанова, потверджуюча попередню, проф. Ст. заявив: „Панове, як ви вирішите цю справу не по моїй думці, я виступлю з комітету". Голова. пресв.

Децикевич мусів відложити справу на другий раз і відкладав її так до кінця року. А проф. Ст., щоби ще більше поставити на своїм, платив за згаданого осібняка цілий рік за мешкання з фондів Наук Т-ва... Опріч того був ще один подібний випадок, який скінчився дуже немило для осібняка, що всупереч волі студенства мешкав в Акад. Домі. Щож до числа прихильників проф. Ст. між студентами, не буду спорити. Думаю, що події найближчих днів викажуть це число наглядно.

6. Проф. Ст. пише, що я мав відвагу відмовити права Наук. Т-ву забирати одну кімнату для свойого урядовця, а не згадую нічого про те, що молодь заняла стількиж кімнат для своїх товариств, велику салю, салю-їдальню з кухнею й убікаціями і т. д. Так є. Маю відвагу тесаме щераз ствердити. Студентам належаться приміщення на їхні т-ва в Акад. Домі, таксамо як належиться їм приміщення на дешеву харчівню.

7. На образу, кинену українському студенству в „ревеляціях" про те, що ділось в Акад. Домі, а що не є згідне з правдою, зареаґує — думаю — заінтересоване студенство у відповідний спосіб. Це його справа.

8. Проф. Ст. написав: ...„Сливе на кожному засіданні комітету реферував п. Боднарович, що того або іншого студента треба з Акад. Дому усунути, бо заходить підозріння, що вони стоять на службі сусідської дефензиви". Прикро мені, але мушу з цілою рішучістю ствердити, що це неправда. Було одного разу письмо до комітету від мешканців Акад. Дому з домаганням усунути одного студента з ріжних причин. Але це було раз і справу реферував хто інший, а не я. Свідки: присутні члени комітету, референт тої справи і протоколи комітету.

9. Проф. Студинський пише, що мешканці Акад. Дому завинили 3.795 зол. за чинш. Так! Але винен тому проф. Студинський. Бо скільки разів адміністратор Акад. Дому п. Ерстенюк домагався від довжників заплати і загрожував виповідженням мешкання, то вони йшли до проф. Студинського, який опзволяв їм не платити і мешкати дальше. Це добре й гарно, — бо тим здобувається прихильників, але чому обвинувачувати кого іншого?

10. Проф. Студинський написав, що я у піднесеному тоні крикнув: „...І я заявляю в імени „Студ. Громади", що не Т-во ім. Шевченка, але „Акад. Громада" буде господарити в Акад. Домі в найближчому році". Так, я сказав у піднесеному тоні, але ось що: „Заявляю, що не виділ Наук. Т-ва буде управляти Акад. Домом в найближчому році". Сказав я це в присутности през. Децикевича.

11. На ствердження моєї правдомовности щодо втручування проф. Студинського в компетенції през. Децикевича як голови комітету ставлю як свідків усіх членів комітету і зацитований лист през. Децикевича, але в цілости.

III.

Так я, здається, досить ясно виказав, що проф. Студинський у своїх статтях писав про багато річей, але не згадав ні словом про справу, яку я порушив, а саме про передачу управи Акад. Домом Т-ву Прих. Освіти, а тим самим моїх арґументів не опрокинув. Не спокусився навіть цього зробити. Тому уважаю, що мої арґументи тим більше стійні, а проф. Студинському, видно, чомусь незручно було їх торкнутися, йому краще було їх вминути.

Тому, що й так я забрав вже дуже багато місця, залишаю собі відповідь на деякі справи, порушені проф. Студинським в його статтях, на пізніше і на іншому місці. Але при кінці уважаю за свій обовязок заявити, що для „Студ. Громади" не буде міродайним у справі Акад. Дому ніяке рішення виділу Наук. Т-ва, того виділу, якого члени кожний зокрема заявляють тепер, що вони в тій справі взагалі не поінформовані. Хтож ухвалював останню постанову і на основі яких передпосилок?

Для якнайшвидшого полагодження справи пропоную: створити негайно спеціяльну комісію, зложену з представників Наук. Т-ва, Т-ва Прих. Освіти, представників обох студентських організацій „Студ. Громади" й „Основи" і може ще з яких запрошених громадян. Ця комісія розгляне й вирішить справу остаточно.

Якщо це не буде зроблене взагалі, або доки не буде зроблене, „Студ. Громада" залишає собі вільну руку в справі Акад. Дому.

Осип Боднарович.

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист в добі лихоліття!

За мужеську семінарію.

В справі мужеської учительської семінарії „Рідної Школи" у Львові.

Є на всіх західно-українських землях в межах польської держави **одинока** приватна мужеська учительська семинарія „Рідної Школи" у Львові при вул. Крупярській 15., в домівці школи ім. кн. Льва*). Але фреквенція цеї семинарії була в минулому році 1926/7 смішно мала: 64 учеників на чотирьох курсах. У найближчому шкільн. році (1927/8) цей науковий заклад буде вже повний, себто буде мати 5 курсів, постарається про власне приміщення і буде робити заходи здобути право прилюдности, щоб кандидати могли в свойому закладі тай в своїй мові складати матуру.

„Рідна Школа", що удержує цей наш одинокий того роду заклад, здає собі добре справу з причин слабої фреквенції. Найважніша причина — недостача виглядів на посаду. Та чи наша молодь, що кінчить семинарію, має рефлектувати виключно на державні посади? Адже маємо вже доволі своїх приватних шкіл і будемо їх мати ще більше, а до них потрібно нам мужеських учительських сил, вихованих саме в рідній, а не чужій школі. Крім того засновується у нас багато установ, які потребують освічених людей і саме в таких установах (кооперативах, щадницях, варстатах) можуть знайти укінчені семинаристи відповідне для себе заняття. Бо теперішня семинарія дає таку формальну й матеріяльну освіту, що робить спосібним абсольвента працювати так само успішно в школі, як і в якійнебудь промисловій, торговельній чи фінансовій інституції. Та вкінці не вільно нам спускати з ока й потреби обсаджувати публичні народні школи, сільські і міські, нашими мужеськими учительськими силами. А то готові нам закинути, що ми їх не маємо. Ось недавно читали ми, що шкільна влада почуває потребу учителів-мущин і звільнюватиме некваліфіковані учительські жіночі сили, яких покищо має занадто багато! Отже учителів-мущин уже зараз треба й буде треба в недалекій будучности!

Тому-то родичі й самі кандидати повинні зріло взяти під розвагу свій особистий і загальнонародній інтерес і потреби. Ця наша одинока наукова станиця повинна бути заповнена по береги нашою молоддю, яка все таки по 5 роках науки може мати свій власний хліб в руках.

Знаємо цілком певно, що від 1. вересня наука в цій семинарії відбуватиметься в ранніх годинах, а не так, як досі, пополудні, дальше знаємо також, що Головна Управа „Рідної Школи" робить усі можливі заходи задля придбання для семинарії відповідного приміщення й обстановки, вкінці якнайліпших учительських сил і взірцевої школи вправ для відбування госпітаційних і практичних лекцій кандидатів.

Управа спочиватиме з руках дотеперішнього управителя д-ра Остапа Макарушки, що переходячи, як зачуваємо, від початку цього шкільного року в постійний стан спочинку з державної служби, посвятить увесь свій час і сили рідному приватному закладові.

Кабінети фізичний, природничий, ґеографічний, історичний і бібліотека є вивіновані так гарно, що кращими вони не бувають і в публичних державних семинаріях. Має теж семинарія і свій столярський варстат з приладдям для ручних робіт, приписаних науковим пляном.

„Рідна Школа" зробила досі все можливе, щоби цей заклад поставити на відповідній висоті, а тепер від нашої суспільности залежатиме, чи заклад зможе дальше вести свою успішну виховуючу діяльність — для 7 міліонів західно-українського населення!

Звертаємо вкінці увагу на те, що як приватний науковий заклад раз упаде, то вже не так легко опісля можна дістати концесію на отворення такого-ж нового закладу. Удержування ріжних приватних шкіл є необхідним постулятом нашої шкільної політики на дальшу мету. Тож чи не сором був би для нашого громадянства, якби воно не зрозуміло цеї потреби і дало впасти такій школі, з якої мають виходити не тільки носії освіти, але й характерні, свідомі, ідейні, молоді народні борці за нашу кращу майбутність?

*) Мужеських рівнобіжних відділів при III. державній утраквістичній жіночій учит. семінарії, де директором є о. сов. Ю. Дзерович, уже, як відомо, нема!

БОРИС ПІЛЬНЯК.

6)

Оповідання Непогашеного Місяця.

Пізніше, вже після операції, на основі приватних розмов зясовано, що по-правді ні один професор ані трохи не вважав потрібною операцію, будучи переконаним, що недуга проходить у формі, яка операції не вимагає, — однак тоді на консиліюм про це не говорилося. Один лише мовчазний німець висловив думку про недоцільність операції, але й він не обстоював її після заяв товаришів. Та ще й розказували, що вже після консиліюму, сідаючи в автомобіль, щоби їхати до будинку вчених, професор Кокосов, той, у якого очі зашилися у волосся, сказав до професора Лозовського: „Ну, знаєте, колиб на таку недугу хворів мій брат, то я не робив би йому операції", — на що професор Лозовський відповів: „Ну, так, ваша правда, алеж бачите... адже операція не є небезпечна..." Автомобіль загудів і поїхав.

*

Чоловік, який не горбився, із дому число один, усе ще сидів у свойому кабінеті. Вікна були на глухо закриті занавісками. У ватрані знову горіло. Дім завмер у тишині, наче цю тишину ґромадили століттями. Сидів на свойому деревляному кріслі. Тепер лежали перед ним відчинені грубі німецькі й англійські книги, а він писав, по руськи чорнилом, рівним почерком, на німецькому папері *Lainen-Post*. Ці книги, що лежали розкриті перед ним, були книгами про державу, право і владу. У кабінеті падало зо стелі світло і тепер видко було обличчя чоловіка: воно було наскрізь буденне, можливо що дещо суворе, — але в усякому разі сильно зосередоване і ні трохи не втомлене. Сидів він над книгами й записником довгенько. Потім задзвонив і до нього прийшла стенографістка. Він почав диктувати. Його слова оберталися довкола: СРСР, Америки, Англії — земної кулі і знову СРСР, англійських штерлінґів і російських пудів пшениці, американського важкого промислу і китайських робітничих рук. Говорив голосно і твердо, а кожна його фраза була формулою.

Над містом плив місяць.

Саме тоді командарм сидів у Попова, в готелевій кімнаті, у великому готелі, замешкалому виключно комуністами. Трьох сиділо їх: Ґаврілов сидів за столом, а на колінах у нього вертілася Наташка. Ґаврілов засвічував сірники. З подивом, із яким можуть дивуватися таємному у світі лише діти, дивилася Наташка на полумя, шпилила губи й дула на полумя; не відразу могла стільки духу набрати, щоб погасити, згодом сірник гас, — і тоді стільки здивування, захоплення і страху перед отією тайною було у блакитних очах Наташі, що не можна було не засвітити нового сірника, не можна було не схилити голови перед тим таємним, що самою собою виявляла Наташка. Потім Ґаврілов поклав Наташку спати, сів біля її ліжечка і сказав: „Ти заплющи очі а я тобі пісоньку співатиму", — і заспівав, не вміючи співати, й не знаючи ніякої пісні, тільки тут вигадуючи слова:

„Прийшов цап і сказав:
А ти спи, спи, спи, спи, спи..."

Всміхнувся, хитро зиркнув на Наташу і на Попова і співав далі, добавляючи те, що майнуло крізь думку зі співзвучности слів „спи спи, спи":

„Прийшов цап і сказав,
А спи, спи, спи, спи, спи —
Гарні сни, сни, сни, сни".

Наташа відчинила очі, всміхнулася, а Ґаврілов співав далі ці два останні рядки неугаґним голосом (кепсько, до речі кажучи, співав), аж поки Наташа не заснула.

Тоді Ґаврілов і Попов у-двох пили чай.

Попов спитав: „А може зварити тобі, Миколко, кашки"?

Сиділи напроти себе й тихо розмовляли, поволі, нікуди не поспішаючися. Випили вже чимало чаю; Ґаврілов пив із тарілочки, розіпнявши ковнір ґімнастьорки. Після дрібниць, про це та про те, за другою шклянкою чаю, не допивши й половини, Попов відсунув шклянку, помовчав і сказав:

— Миколко, а моя Зіна мене покинула, лишила мені дитину й пішла до якогось інжиніра, якого давніше любила, чи, біс його знає, кого. Не хочу її осуджувати, не хочу паскудитися поганими словами. А всеж, правду сказати, втекла як сука, не сказавши ні слова, крадькома. А самому мені стидно, — підняв людину з ями, на фронті, піклувався нею, любив і наче з дуру притягав до себе людину, — а вона виявила себе панянкою — пізнав я наскрізь людину, з якою пять літ прожив... — І Попов докладно розповів усі подробиці розбіжностей, які завжди так томлять саме своєю дрібничковістю, тою шкчемністю, за якою не видно нічого більшого. Тоді стали говорити про діти і Ґаврілов оповідав про своє родинне життя, про своїх трьох синків, про свою жінку, котра вже постарілася, а проте єдиною остала для нього на все його життя.

Відїзджаючи командант сказав:

— Дай мені щонебудь читати, тільки, знаєш, аби щось неважке, про гарних людей, про гарну любов, щось у роді „Дитячого й юнацького віку" — сказав Ґаврілов.

(Продовження буде.)

Останні вісти.

10 ПРЦ. РЕДУКЦІЯ УРЯДОВЦІВ.

Варшава, 26. серпня 1927.

Мін-ство скарбу вислало обіжники до всіх урядів, щоби ці уряди якнайскорше предложили внесення в справі персональних редукцій. Редукція згідно з обіжником має виносити 10 прц. загального теперішнього стану а має бути переведена до дня 31. грудня ц. р. і до дня 31 березня 1928 р.

РОЗВЯЗАННЯ РАДИ М. ЛЬВОВА — ВІДЛОЖЕНО.

Львів, 27. серпня 1927.

Тим. Самоврядний Виділ займеться справою заопініювання внесення воєвідства в справі розвязання міської ради і визначення урядж. комісаря та прибічної ради щойно 30. ц. м. Отже оголошення декрету, який розвязуватиме м. раду, не слід сподіватися перед 1. вересня.

ТІЛА САККО І ВАНЗЕТТІ ВИСТАВЛЕНО ПРИЛЮДНО.

Льондон, 26. серпня 1927.

З Бостону подають: Під сторожею 30 поліцистів тіла Сакко і Ванзетті перенесено до жалібної каплиці в центрі італ. дільниці в Бостоні. Там виставлені будуть прилюдно до неділі. Богато жінок і мужчин відвідує каплицю. Секретарку комітету оборони засуджених арештовано за те, що хотіла серед квітів на домовині помістити табличку з написом.

Наступ на креметорію.

Льондон, 26. серпня 1927.

Бостонська поліція заборонила виставлення тіла Сакко і Ванзетті прилюдно і приказала спалити їх. Рівночасно заборонила виставляти прилюдно урни з попелом покійників. На вістку про це, товпа пішла наступом на креметорію. Поліція з трудом вдержала порядок.

Демонстрації в Парижі.

Париж, 26. серпня 1927.

Демонстрації на Севастопільськім майдані тревали цілу ніч, до рана. Щойно поліція розігнала демонстрантів. Арештованим чужинцям приказано негайно кинути Францію. Лише батькам родин дано кількаденний речинець. Суди засуджують демонстрантів на високі грошеві кари і на вязницю 1—6 міс.

НАДЗВ. СЕСІЯ СОЙМУ.

Варшава, 26. серпня 1927.

Марш. сойму Ратай зложить у понеділок 29. ц. м. президентові Польщі внесення з домаганням скликання сесії законодатних палат на 12. вересня ц. р.

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8·91 при устійненій тенденції.

Збіжжя.

Пшениця двірська 46·25—46·75, жито 36·75—37·25, ячмінь на мливо 33·25—34·25, овес 28·50—29·50, кукурудза рум. 32·50—33

Відгуки дня.

Підпюте.

(Опись вражінь і природи.)

III.

Перша ніч у літниску... Кожний, хто її перебув, знає, яка вона. Мій перший нічліг у Підпютім був просто невиносимий. Хоч зарід, як я вже згадував, подбав за мої кости та легені, вистеливши мягко і тепло, не швидко прийшов до мене сон.

Збірна Лімниця шуміла під вікнами, розказуючи ріжного рода історії про ліси, що розвернулись над її берегами: з одного боку державні, з другого митрополичі. Болтала про якісь контракти, шкілки, пляци, давні протекції і Бог зна ще про що, чого я слухати не хотів. Приїхав жеж я тут не як прокуратор, а як літник...

Місяць виставив ріжки ізза гори і заглядав весь час у мою кімнату. Дзвонив срібним промінням по шибках вікна і зафощував і манив і кликав на вільний простір.

Годі було опертися. Як люнатик зблизився я до вікна і задивився в темносиню далечінь, що окутала світ отой, світ гір, лісів та інтриг.

Під вікнами садок літниска, дененде часто затінений, деинде недискретно освітлений місячним сяйвом. Мої очі помало привикають до нічної темряви. Бачу: якісь тіни снуються по садку, а все парами, а все там, де не доходить світло місяця. Якісь тіни!?... Мене зібрав біблійний страх. Може то тіни забутих предків сновигають оттут по ночі?!...

— *Walercia, uciekaj!!* — протяв ножем святочну тишу чийсь дужий голос.

Пари застигли, закляклн на місцях, а далі деякі розділились і одинцем стали скрадатись до „паки".

Я з полекшею відітхнув. Значиться, це не тіни забутих предків, а тіни незнакомих нащадків, що в місячну ніч вийшли погуляти в садок!

— *Walerciu, uciekaj!* — загукав удруге той самий жорстокий голос і розігнав решту воркуючих пар.

Я відразу зрозумів, що це принятий у Підпютім вигук, щоб полохати залюблених, а викрикував його певно якийсь старший парубок, якому доля не давала нагоди, а жіноцтво надії походити в парі при місяці.

Хто він такий оттой заздрісник, оттой профанатор нічної тиші душі?!... Може лікар, може радник, а може навіть і меценас!

Жінки радо виходять за таких замуж, але дуже не радо виходять з ними мріяти до місяця...

Перед входовими дверима доганяє хтось переполохану якусь.

— А бачите! Я вас просив на кінець, а ви ні і ні!...

— Таки ні. Я тамтуди боюся ходити.

— Навіть зі мною?

— Власне з вами!

Вичуваю, що той „хтось" робить тепер трагічну міну і завертає очима, аж страшно робиться. Я сам на його місці так поступив би.

— То ви мене за такого вважаєте?! — шепче зломаним голосом.

— Но, не беріть так того собі до серця! — приходить потішаюча відповідь.

Остання пара бажає собі доброї ночі, останні кроки загибають у коридорі.

На примаңчивім садку розвертається нудна і бездушна пустка.

Пустко! Ти одинока потіхо моя в... першу ніч у літниску.

Галактіон Чіпка.

НОВИНКИ.

— **В справі гуманістичних відділів.** З Народньої Організації українців міста Львова дістаємо такий комунікат: Подається до відома батьків, яких дітей на телефонічне доручення кураторії львівської шкільної округи дирекція академічної гімназії не допустила перед феріями до вступного іспиту до четвертої кляси, що Народня Організація українців м. Львова дня 20. червня вислала рівночасно з телеграмою батьків до міністра освіти, також телеграму до голови Українського Соймового Клюбу пос. Сергія Хруцького, а 20. липня звернулася вдруге до Парляментарної Репрезентації письмом з проханням інтервеніювати ще раз у центральних властей. Дня 17. серпня вислала Народня Організація телеграму в цій справі до п. сен. Михайла Черкавського, який інтервеніював у четвер 18. ц. м. в міністра освіти Добруцького в справі звинення гуманістичних відділів при українській гімназії у Львові. Сен. Ч. вказав на занепокоєння серед родичів і української суспільности, викликане таким розпорядком Кураторії. Міністр освіти заявив на те, що він в цілій Польщі звинув мішані клясично-гуманістичні типи шкіл, але він готов згодитися на переміну цілої української гімназії на гуманістичну, якщо вона не стане утраквістичною. Дня 19. ц. м. відбулася Довірочна нарада батьків, скликана Народньою Організацією в згаданій справі. На нараді член комітету батьків п. інж. Дурбак представив дотеперішні заходи в цій справі. Рівночасно ухвалено вибраний перед феріями комітет поширити представником політичної організації та шкільництва, і це тому, що по відповідях куратора й міністра справа набрала політичного характеру. Цей комітет буде продовжувати підняту акцію і на неділю 28. ц. м. в 12. год. скликує до салі „Української Бесіди" повновну довірочну нараду батьків і всіх заінтересованих справою гуманістичних відділів у Львові.

— **Вплівна реклама.** Перемиське бюро часописів Білета, куди висилаємо на розпродаж „Діло" на власну руку прибиває на примірниках нашого часопису польські рекламні оголошення кави Оксенберга. Читачів здивованих цією рекламою повідомляємо, що згадане бюро робить це без нашого відома і нашої згоди.

— **Буря у Львові.** Після тропікальної спеки, що налягла на місто задухою, вечером перейшла довкола міста освіжуюча буря. Вона перервала у ріжних місцях телефонні переводи, так, що з Варшави та Кракова не було щоденних звісток.

— **Львівська хроніка.** Між головною залізницею і Підзамчем найшли під водопроводним мостом труп молодої жінки; підозрівають самовбивство: хто вона, покищо не ствердили. — Вічно ще львівська преса збирає нові матеріяли до діяльности ковбасника Новака який був у порозумінні з директором різниці Кришталовичем. Свідки стверджують що магістрацька контроля цін худоби допомагала підбивати ціну на користь кишені самих „контрольників". — Львівський купець Касіель Дам відповідатиме перед судом за старий спосіб як дійти до маєтку: чому взяв багато краму на борг, продав його і не викупив векслів? — Поліція відкрила потайне місце сходин для вуличних любовних пар у самім центрі міста: вул. Коперника ч. 3. — Крім цього — злодійства на вулиці та в хаті улень та вночі. — Трійка талановитиших зломників вибралась аж до Кременця за директором тамошнього ліцея, який повіз із Львова 86.000 зол. Вломники розчарувались, бо розбивши касу, найшли тільки 60 зол.

— **Катастрофи.** Особовий поїзд, що їхав з Варшави до Берестя, наїхав біля Лукова на віз з 12 особами; 3 убитих, 6 тяжко ранених, 3 лекше. — Поїзд вилетів із шин біля Севен Гедс: 15 убитих, 22 тяжко ранених 50 лекше. — Підчас маневрів японської фльоти один кружляк зударившись з контрторпедою потопив разом з 90 моряками а другий з 27 особами. — В японськім місті Тайнан новий землетрус знищив 200 домів; 20 осіб убитих, 100 ранених. — У Скутарі згоріло 400 домів. — На летунськім майдані в Торуні вбитий летун, розторощивши апарат.

— **Варварський фанатизм.** Радянська преса пише про геройський вчинок управителя музею в Конотопі, Поплавського. Поплавський добув з домовини Розумовського, що стоїть в Батуринській церкві, урну із серцем гетьмана і розбивши її, витягнув серце. При цій нагоді вшкварив до селян промову на тему буржуазії, яка не має серця. Гарна гетьманська гробниця, твір італійського мистця, сильно понищена. Навіть комуністичній пресі не попутру цей виступ її партійника, який бореться з гетьманством у такій формі.

— **Злочин із нужди.** У Бориславі залізничий грубник Франціпок Пшибишень, 50-кількалітній мущина, отруїв свою 94-літню маму, вливши їй до зупи сільного квасу. Причиною злочину мала бути нужда; робітник не мав за що утримувати маму і не хотів глядіти на її муки. Спершу він признався до вини, пізніше заперечив.

— **Вписи на політехніку у Львові** відбудуться в середу 21. вересня для І-го року. Початкуючі мусять особисто внести прохання до деканату раніше (в днях 12., 13. і 14. вересня). Іспити від 15. до 20. будуть кожному визначені. Вписи на старші роки від 22-го вересня по азбуці.

— **Клопоти варшавського ката.** Кат у Польщі, що виступає під псевдонімом Мацейовського, і є наемним урядовцем міністерства внутр. справ, має подвійний клопіт: рідко кого вішає, а ще рідше вішається йому на шиї його жінка. Бо жінка сильно невдоволена його професією. Коли він кат, то повинен мати бодай гроші, а тимчасом він має малу пенсію, бо додатки, згідно з умовою, від кожної повішеної голови мінімальні. Знайомі, що знають професію п. Мацейовського, оминають дім пані катової і вона не може показуватись „на люди". Тому домагається розводу. Суд рішатиме цікаву справу: чи сама професія ката, міністерського урядовця, вистарчає, щоби жінка дістала на її підставі розвід?

— **Жнива.** По офіціяльним обрахункам цьогорічні жнива у краю повинні бути на 20 проц. кращі як пересічна норма за останніх 5 літ.

— **Летуни.** Англ. летун Кортней вибрався з Савттемтон до Америки. — Нім. княжна Левенштайн-Вертгайм їде з летунами Гамільтоном і Міншіном до Америки.

— **Літературний куток.** Кілька тижнів тому появилось 2-ге число кумедного журнальчика „Літературні Вісти". Ми мовчали про нього, полишаючи осуд щодо його вартости самим читачам, тим більше, що не хотіли починати дискусії з добродіями, що мачають перо в помиях. Та ось в 42 ч. париських „Українських Вістей" находимо п. з. „Кому це потрібно?" довшу статейку про цей грибок виплеканий у цвілі затхлого кутка. Даємо голос посторонньому обєктивному критикові і наводимо з неї виривок: „Ця львівська газетка назвала себе „Літературними Вістями", а під українським заголовком ще й помістила заголовок французький „*Nouvelles Litteraires Ukrainiennes*". Заголовками цими львівські видавці — свідомо чи несвідомо, святі їх знають — сиплять пісок в очі непоінформованим читачам французьким підзаголовком вони зокрема вводять у помилку тутешніх українських робітників, підсуваючи їм здогад, що львівські „Літер. Вісти" — український зразок того типу літературної газети, що представляють собою париські „*Nouvelles Litteraires*", широко й справедливо відомі у Франції та поза Францією, і який знайшов уже наслідування трохи не у всіх націй світу ...Що розуміється у французів, німців, еспанців, то що, під літературною газетою типу „*Nouvelles Litteraires*"? Не що інше, як сумлінну, точну, обєктивну інформаційну газету, з виключенням духу гуртка, приступну всім літературним школам і напрямам, про наклепи на особи не доводиться вже говорити. Перед нами останній випуск цієї газетки, подвійний. Перебігаємо через довгих 14 сторінок його змісту і що бачимо? Це навіть не карикатура справжньої літературної інформації (навіть бібліографії там дасть біг!), а просто таки антитеза справжньої літературної газети і глум над самою ідеєю такого видання. Це розкуйдовчений і розжертий полемічний листок якоїсь тісненької кліки четверторядних „письменників", призначений возвеличувати під небеса їх малоцікаві осібки та мазати грязю їх „ворогів". Добрих 3/4 випуски заповнені брудними лайками й наклепами на когось, хто десь і колись посмів говорити без захоплення про членів цього гуртка. Вилили-ж там на нього брудних лайок, вилили! Не помітили тільки автори і редактори, що аби стільки й таких брудних помий на когось вилити, — то й самому треба в таких купелях понад власні голови плавати. Поза цими лайками на ворогів газета ще приносить повні самозахоплення реклями редакторів і співробітників і їх фотографії в „ефектовних" позах — тут „задумливий мислитель", там „прометейський герой", тощо. Коротко: наша, достойнера Аверченка або Остапа Вишні. Бонбастично-фразеольогічні тиради в „поезії" і в прозі. Становище до польського письменства та громадянства, дуже подібне до становища Твердохліба в початках його „діяльности". І — єдина більш-менш цікава річ у цьому великому числі, початок спогадів Бігельайзена про Франка — до слова погане́нько з польської мови їх переклали. Мова: недоладно нашіпкені деякі зверхні ознаки наддніпрянських форм".

— **Ріжні рекорди.** Англ. летун Губерт створив новий світовий рекорд швидкости лету: 300.10 км за годину. — Одна мілонерка з Ванкуверу хотіла бути присутна конче на одним святі з принцом Уельським і його братом Жоржом, які мандрують по Канаді. За честь запрошення на баль вона жертвувала 7.500 дол., але її жертву відкинули і бідна жінка не може хвалитись, що була разом у гостях з англ. князями. — Бувший китайський премієр Лю, який підписував версальський договір як представник Китаю і оженився у свій час з бельгійкою, тепер... [illegible]

тинський монастир. — Франц. міністр закорд. справ Бріян виїжджає на свою коротку відпустку на малий хутірець. Приїхавши там цього літа стердив, що годовані там свині — побили всі місцеві рекорди, бо деякі важать 200 кільо!

— **Денева сенсація.** Паризький „Матен" не знати який раз з черги запоморонив півтора міліона своїх читачів звісткою, що російський царевич Олексій не вбитий, а живе. Джерело звістки: польський „Експрес Поранни". Її підстава така: при вбивстві царської родини був теж царський кухочар Іванов із сином незвичайно схожим на царевича. Обох хлопців підмінили. Царевич утік на Сибір, де їхав переодягнений як німець, бо володів прегарно німецькою мовою. Через Сибір дістався до Магдебурга, а звідти до Польщі, де прийняв католицизм і де його виховує якийсь католицький священик. Царевич не виявляє свого інкогніто, дякуючись за своє життя. „Матен" не дає одної інформації: чи царевич прийняв католицизм щиро, чи для замаскування своєї особи. Бо це для тих, що вірять у його істнування — для російських монархістів річ першорядної ваги.

— **Смерть останнього Канта.** З Панами прийшла звістка, що прасестрінок великого кенігсберського фільософа — Кант, якого імені навіть не додають до прізвища, помер на кавових полях. Він шев з Німеччини 40 літ тому і аж на смертній постелі виявив своє прізвище. Він оженився з місцевою жінкою і лишив трьох синів, але американська преса сама висловлює думку, що „такі нащадки не рахуються" і називають покійного „останнім Кантом". Прапрадідний сестрінок великого фільософа наслідив по ньому незбийного духа самотности!

— **Російський радянський театр.** В оперовій студії імені К. С. Станиславського першою новою постановкою буде „Майська віч", потім піде „Борис Годунов" і „Пікова дама". Ленінградський балет позбувається деяких визначних виконавців. Меєрхольд почав у Ленінграді працю над виставою академічної опери Сергія Прокофієва „Грач". Дирекція ленінградських академічних театрів обмежує свій персонал: сто артистів звільнених. У московськім „Малім Театрі" сезон у жовтні починається новою песою Волькенштайна „Гузари і голуби". У ленінградській опері у листопаді виставлять „Бориса Годунова" зовсім переробленого. Героем опери буде не Борис, а пригнічений царизмом російський народ. Тому на першім пляні будуть там масові сцени, перетворені на пантоміну.

— **Світова всячина.** Франц. уряд заборонив урядовцям виїжджати підчас відпустки до СРСР. — Атенський парлямент відкинув грецько-югославянський договір, підписаний Пангальосом. — 28. серпня збирається 4-ий міжнародній зїзд організації сіоністичного жіноцтва в Базилеї. — Помер еспанський примас, архиепископ Толедо. — Чеський летун Стала прилетів з Праги до Токіо. — У Московщині великі спеки, що доходять до 50 степ. Ц. — За місяць липень біланс зовнішн. торгівлі Німеччини закінчений дефіцитом 340 міл. марок. — У Кіль спустили на воду новий нім. кружляк названий по бажанні Гінденбурга „Карльсруге", на спомин кружляка, що потонув підчас війни. — У Греції знову відкрили змову прихильників бувш. диктатора ген. Пангальоса; кілька офіцирів арештували. — Муссоліні роздав італійські відзнаки франц. і бельгійським поліційним агентам, що допомагали при арештуванні відомого бандита Полястро. — Число страйкуючих у Будапешті робітників метальників доходить до 17.000.

— **Мих. Голинський** виступить у львівському театрі в понеділок 29. ц. м. в опері „Пригоди Гофмана" в партії Гофмана разом з Вол. Качмарем, який відспіває партію Ліндорфа-Міракольо. В середу 31. ц. м. на закінчення сезону виступить ще п. Голинський в опері „Галька" в ролі Йонтка.

— **Зїзд Катехитів у злуці зі Зїздом Провідників Марійських Дружин** відбудеться в днях 5. і 6. вересня 1927 р. в дух. семинарії у Львові зі слідуючим денним порядком: Дня 5. вересня одноденні реколекції зі Сповідю учасників. Початок о год. 8. рано. Дня 6. вересня спільне св. Причастя, почім о год. 9. Збори Т-ва Катехитів. По скінчених Зборах зачнуться реферати й наради Провідників Мар. Дружин. Приміщення й харч у дух. семинарії по 4 зол. денно. Подрібна програма Зїзду подається в „Н. Зорі" ч. 32. (з 14. 8.). На зїзд запрошені також і Всч. Отці Душпастирі. Зголошення до 3. 9. 221 1—2

Памятайте, що всякі збірки на нагробник на могилі І. Франка треба посилати до Центробанку, Львів, Ринок ч. 10. І. пов. на щадничу книжечку ч. 7910.

☦ Посмертні згадки.

Д-р Левицький Роман, окружний лікар у Струсові, син бувшого пароха Словіти о. Юліяна, помер 16. VIII. ц. р. в 50 році життя. В. И. П.! 344 1—1

ОПОВІСТКИ.

Новий Український Театр під дир. П. Карабіневича:

Усте-Зелене:
28. VIII. „Циганка Аза".
29. VIII. „День і ніч".

Монастириська:
30. VIII. „Ой не ходи Грицю".
31. VIII. „Дні нашого життя".
1. IX. „Іспанська муха".
2. IX. „Царевич".
3. IX. „День і ніч".
4. IX. „Утоплена".

Бучач:
5. IX. „Ой не ходи Грицю".
6. IX. „Царевич". 170 20—?

Дівоча гімназія „Рідної Школи" в Станиславові (з правами державних шкіл) приймає додаткові вписи до всіх кляс (I—VIII) від 28. серпня ц. р. Вступні іспити відбудуться 30 і 31. серпня ц. р. — *Управа.* 317 3—3

В приватній мужеській українській семинарії „Рідної Школи" УПТ у Львові вул. Крупярська ч. 15 відбуваються додаткові вписи на всі курси (I—V) від 29 серпня. Зголошуватися якнайшвидше, бо число кандидатів обмежене. Вступні іспити від 1. вересня. Близших пояснень уділює Управа. 2—3

Доповнюючі вписи до всіх кляс від 1-ої до 8-ої *всенародньої дівочої школи ім. Шевченка при вул. Мохнацького 12* вже розпочалися і відбуваються щодня від 10—1-ої години рано і від 3—6-ої пополудні. — Громадяне і громадянки! вписуйте свої доні до цеї одинокої висшої дівочої школи на Стрийську дільницю і найблизші сусідні. Тільки рідна школа виховає нам свідоме українське жіноцтво. 272 3—3

Однорічний курс крою, шиття білля і артистичних робіт уряджує Стефанія Шміґельська. Початок курсу 15 вересня ц. р. Зголошення і близші пояснення: вул. Набеляка 11. II. пов. 285 4—6

Вписи до висшого музичного інституту ім. М. Лисенка у Львові будуть відбуватися в днях 30, 31 серпня і 1 і 2 вересня. Дня 3 вересня розпочинається правильна наука. Близці інформації в афішах і в канцелярії Муз. Т-ва від 30 ц. м. від год. 3 - 6-ої попол. 312 2—3

Вписи до Української Доповняючої Фахової Школи „Рідної Школи" ім. Бориса Грінченка у Львові відбудуться в днях 27, 29, 30 і 31. серпня ц. р. від год. 5—7 вечером в льокалі школи вул. Городецька ч. 95. Приймається до всіх кляс термінаторів слюсарського, столярського і шевського фаху. Наука розпічнеться в четвер дня 1. вересня ц. р. о год. 5. попол. 296 2—2

Додаткові вступні іспити в учит. Семинари СС. Василіянок у Львові, вул. Потоцького 95 з правом прилюдности будуть відбуватися: на I курс дня 31. серпня в год. 8. рано, на II. і III. курс в днях 1. і 2. вересня. Вільних є ще лиш кілька місць. Зголошення з документами (метрика, остатне свід. шкільне та лікарське від фізика) приймає дирекція устно або писемно до дня 30. серпня. Початок шкільного року 1. вересня. — *Д-р Чубатий* управитель. 294 2—2

Жіноча промислова кооператива „Труд" у Львові приймає учениць на 3 літну фахову науку шиття і крою білля та суконь. Всі термінаторки ходять до української фахово-доповняючої школи удержуваної Т-вом „Рідна Школа". Диплом який дістають учениці з кравецької корпорації по скінченню науки, управнює їх до самостійної фахової праці. Зголошення устно і письменно в „Труді" Львів, Ринок ч. 39. 343 1—2

З дівочої гімназії СС. Василіянок у Львові (з повними правами державної вул. Длугоша 17). Початок шк. року (Богослуження) дня 1. вересня о год. 8-ій рано. Тогож дня вступні іспити до I-ої кляси о год. 10 рано. Вступні іспити до вижчих кляс (I—VII.) 1—3 вересня (початок о год. 9 рано). За приміщенням учениць в гімн. Інституті звертатися до Ігуменату СС. Василіянок (вул. Зиблікевича ч. 30). — За Управу гімназії: *Д-р Василь Щурат.* 346 1—3

Вписи до Торговельної Школи Т-ва „Просвіта" у Львові, вул. Коняктів відбудуться 30. і 31. серпня, а наука починається 1. вересня 1927. — *Управа.*

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

30 ЗОЛ. коштує столове накриття на 6 осіб з хінського срібла у Мандля, Коперника 14. 1773 16—?

12 ПАК (скринь), дуже сильних, залізом кутих, довжина 1·30 м., ширина 1·20 м., висота 0·70 м., оказійно до набуття разом або поодиноко. Зголошення: Адміністрація „Діла", Львів Ринок 10. 2—3

ПОКІЙ сам або з харчем винайму панночкам. Зелена 27, II. 342 1—3

САМІТНА учителька прийме на мешкання 3—4 уч. з нижчих кляс з харчем або без. Осібна кімната. Зголошення вул. К. Лещинського 25, I. або в Адмін. „Діла". 336 1—1

ЖІНКА недужа на ум літ 35 середнього росту називається Маринка Присляк видалилася з дому, хто знав би місце її перебування буде ласкавий повідомити Ілька Присляка, Мовчанівка п. Богданівка. 309 3—6

ДОБРА парохія під Львовом, цілком упорядкована, негайно до заміни за гірську або підгірську з одною церквою близько залізниці. Інформації уділить: О. Левицький, Львів, вул. Кордецького ч. 51. 345 1—2

ФРАНЦУСЬКОЇ та англійської мови вчу поодиноко та збірно. Мих. Рудницький. Ред. „Діла". 1—1

2 КОМНАТИ умебльовані з осібним входом винайму негайно пп. студенткам або студентам при вул. Бандурського 15 (бічна листопада). 341 1—1

КОНЦИПІЄНТ з провінціональною практикою глядає посади. Ласкаві зголошення просяться надсилати до Адміністрації під „Негайно". 340 1—1

СТАНЦІЯ для двох учениць, близько гімназії Василіянок. Письменні зголошення до Адміністрації під „А. Б." 241а) 1—1

ПОКІЙ з окремим входом і цілим удержанням негайно до винайму. Вроновська ч. 8, I поверх, офіцини. 337 1—1

МОТОРОВИЙ млин, 3 парі вальців, два каміня Каспер, Просияк. Мотор і вальці — нові, кілька мешкальних убікацій, стайні на кільканайцять штук худоби, 10 морґів поля, в тім два морґи саду, 5 морґів сіножати, пів морґа ставу. Продам в цілости або половину, ціна 12 тисяч долярів. Відомість: Аґенція прасова вул. Хорущина. 325 2—2

ПРОДАМ камяницю 2-поверхову комфорт, околиця техніки 4 кімнати, кухня, вільні. Відомість: Ліщинський. Шептицьких 1, III. пов. 329 2—2

НАЙСТАРШИЙ у краю звісний склад Годинників і Біжутерії Ю. Домбровський насл. **Ю. Домбровський — П. Розважевський** поручає свій богатий вибір по конкуренційних цінах Львів, Академічна 2. (Готель Жоржа). Догідні умови. Власні робітні. 110 6—?

ВАННИ тревалі, купелеві 28 зол. деінде ті самі 40 зол. поручає власного виробу Войтіх Заяць, Оссолінських 14. Телефон 40—32. Дахові роботи, криття і малювання виконує ратами. 176 4—10

ПАННИ зі шкіл найдуть приміщення. Запевнене велике мешкання, опіка і домашний харч. Зголошення між 2. а 3-ою. Ґрунвальдзка 11. Гербст. 261 2—2

2 ПАННОЧКИ або 2 учеників із нижчих кляс прийму на станцію. Гарний сонячний покій, близько гімназії і семінара. Е. Кордасевич радник скарб. вул. Мурарська 48 I. пов. 300 2—4

ПРИЙМУ учениці на станцію. вул. Гіпсова 46 (біля шкіл СС. ВВ. при вул. Потоцького). 316 2—2

ГОДИННИКИ тільки найліпших фабрик прецізійні продає за готівку і на рати від десятків літ з найліпшої сторони звісна фірма **Іван Зельтенрайх,** Львів, пл. Марійська ч. 5. 3 16—?

ПРИЙМУ кілька панночок на мешкання з харчем. Потоцького 110 I. пов. Стельмахів. 289 2—2

В ДОРІ, відомім кліматично-лічничім літнищу Вілля Олена покої з цілим удержанням на осінний сезон по зниженій ціні. — *Управа.* 293 2—3

ФОРТЕПЯНИ, піяніна першорядних фабрик, уживані стало на складі. Продає, міняє, купує готівкою. Позір фірма Ганак, Пілсудського 21, I. пов. 311 2—5

ЖЕНА священика прийме на станцію учениці гімназії або семінаря з ліпшого дому. Фортепян вдома. Старанна опіка. Тернопіль, вул. Монюшки 2. 3—3

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Спеціяліст недуг легенів, серця і жолудка
д-р Фелікс Ган
ЛЬВІВ, ГОРОДЕЦЬКА 46.
164 **Пересвітлення Рентґеном** 20—2.

ДЕНТИСТ
Б. ЛЬОКЕР в Станиславові
вул. Собіського 14.
Спеціяльність: білі корони, штучні зуби без піднебіння, містки без корон і білення зубів. — Приступні ціни — догідні услів. 15 45—47

Позір! Фарбовання та тіньовання усяких футер липським способом, кольори гарантовані, ціни низькі 335 1—1
МАРІЯ ВОЛЯНСЬКА ПАВЛЮК
Львів, Собіського 12. Тел. 17—04

НЕБУВАЛА НОВІСТЬ!
Старі знищені плащі плюшові витолочую у найновіщі десені, які тепер щойно будуть модні, заразом переробляю на новий фасон. Взори можна оглядати в робітні жіночих суконь і костюмів 335а) 1—1
МАРІЯ ВОЛЯНСЬКА ПАВЛЮК
Львів, Собіського 12. Тел. 17—04

УКРАЇНСЬКА
Книгарня й антикварня
У ЛЬВОВІ
вул. Рутовського ч. 22
ПОРУЧАЄ ВСІ ШКІЛЬНІ ПІДРУЧНИКИ НОВІ Й УЖИВАНІ ПО НАЙДЕШЕВЩИМ ЦІНАМ.
338 1—1

ХЛІБОРОБИ! Уживайте
ТОМАСИНИ!
Без погноєння осінних засівів, лук і пасовиськ, **томасиною** — нема повних зборів. Томасина містить фосфоровий квас і вапно, не дає вилягати збіжу і запевнює рільникові високе живо.
ИОСИФ КАРРАХ
ЛЬВІВ, Косцюшка ч. 18.
Цінники і проспекти і дармо оплатно. 125 7—7

„МОНЮШКО"
вул. Зіморовича 10. — Телефон 35—54
поручає
фортепяни і піяніна
нові і уживані в ріжних цінах і на догідних умовах. 208 5—6

Найбільша в краю фабрика дзвонів
Братів ФЕЛЬЧИНСЬКИХ
в Калуші, вул. Сівецька ч. 14.
в Перемишлі, вул. Красінського ч. 63.
відливає на замовлення дзвони гармонійні і поодинокі, а постійно удержує на складі звиш 200 штук готових дзвонів у вазі від 10 до 600 кг.
225 **Ціни приступні — сплата ратами.** 4—?

ХОЛЕКІНАЗА
Г. НЕМОЄВСКОГО
лічить:
жовчеве каміння недуги печінки і переміни матерії.
Варшава, Нови-Свят 5
Телефон 504-96.

Жадати в аптиках і аптич. складах

Каміння сходить без болю
атаки устають цілком!
ПОЗНАКИ
(Початково): Біль в боках і підсерцевім долі (де сходяться ребра). Поболювання в печінці. Нахил до обструкції. Обложений язик. Відбивання ґазами. Здуття, булькотіння в кишках. Болі і завороти голови.
(Підчас атаків): в долі і печінці сильний біль, що розходиться в задну часть — в пас — в хресті — і сягає аж під лопатки. Здуття черева, розсаджування ребер, пертя на відходову кишку. Деколи воніти жовчю. Зимні поти, жовтачка.
169 б) Докладні інформації в брошурах 3—6
Г. НЕМОЄВСКОГО.

Жадати примісу вживання даром до кожної коробки.

За редакцію відповідає д-р Іван Німчук   Видає Видавнича Спілка „Діло".   З друкарні Видавничої Спілки „Діло" Львів Ринок ч. 10.